

MANGO (*MANGIFERA INDICA* L.) W OGRODZIE BOTANICZNYM UW

Mango należy do rodziny nanerczowatych (*Anacardiaceae*); dziko rośnie w części tropikalnej Azji południowej, w uprawie natomiast rozpowszechnione jest w całej strefie tropikalnej i subtropikalnej. Swą popularność zawdzięcza smacznym, soczystym, wonnym owocom, których wielkość zbliżona jest do wielkości średniej pomarańczy.

Mango (*Mangifera indica* L.)

Fot. L. Brzywczy

Przeciętna wysokość drzewa wynosi 9—12 m, zaś w wyjątkowo pomyślnych warunkach glebowych i klimatycznych osiąga nawet ponad 20 m. Jest to drzewo o trwale zielonych, dużych (15—40 cm długości), skórzastych liściach, które w młodości są wiotkie, czerwonawe i wykazują ruchy nastyczne. Drobne, zielonkawe lub kremowobiałe, owadopylne kwiaty zebrane są w duże wiechy. Niektóre kwiaty są

wyłącznie pręcikowe, natomiast w kwiatach obupłciowych normalnie wykształca się zazwyczaj jeden pręcik, rzadziej dwa. Owoc typu pestkowca zawiera jedną, dużą, spłaszczoną, mniej lub bardziej włóknistą pestkę.

Mango można rozmnażać drogą wysiewu, przy czym nasiona «świeże», nie przesuszone szybko kiełkują w warunkach szklarni tropikalnej. Rozmnażanie wegetatywne przez sadzonkowanie — jest bardziej kłopotliwe.

Mango wymaga ziemi żyznej, bogatej w humus; wskazane jest dodawanie mułu zmieszanego z piaskiem oraz gliny. W pierwszym okresie rozwoju roślinę należy lekko zasiląć i podlewać dość intensywnie, zabezpieczając jej równocześnie doskonały drenaż.

W warunkach Ogrodu Botanicznego rośliny te najlepiej czują się w półcieniu w szklarni o temperaturze około 20°C i dużym nasyceniu wilgocią.

W Warszawskim Ogrodzie Botanicznym świeże nasienie mangu, wysiane późną jesienią roku 1959, wzeszło po paru miesiącach. W maju roku 1964 roślina ta zakwitła, osiągnąwszy wzrost blisko 3 m.

Ze względu na bardzo często kierowane do Ogrodów Botanicznych pytania, dotyczące nazewnictwa egzotycznych roślin użytkowych, podajemy niektóre nazwy mangu w różnych językach, jeśli odbiegają one od powszechnie znanych, jak mango, drzewo mangowe itp. Po turecku — Hind kiraz ağ; assamsku — Ghariam; birmańsku — Lamung, Ma monton, Takau; malajsku — Empelam, Mava; na Jawie mango określają nazwą — Pelem; na Sumatrze — Ampalam, Mamuang; w Annamie — Muôm; Kambodży — Suai Kandol; Laosie — Muônug; Syjamie — Mamong.

LITERATURA

- Bärner J., 1943. Die Nutzhölzer der Welt. Neudamm.
 Nel Mondo della Nature — Enciclopedia motta di science naturali, 1962—63. Milano.
 Schmidt G. A., 1943. Handbuch der tropischen u. subtropischen Landwirtschaft. Berlin.